Коли споконвічний
Святий Отець
В спокої руки
З розкочених хмар
Благословенство перунів
Сіє на землю,-
Я цілую останній
Край одіння його
І трепет дитинний
Чую в груді.
Ні, бо не сміє
З Богом рівнятись
Жадна людина.
Вгору вона знесеться
І зір небесних
Торкнеться чолом,-
Але опори ніде
Стопи не найдуть непевні,
І граються нею
Хмари і вітер.

А стоячи твердо
Міцними кістьми
На утриваленій добре,
Держкій землі,
То мало її,
Щоби дубів
Чи тільки лози
Впорівень бути.
Що відрізняє
Богів од людей?
Що хвилі без ліку
Пливуть од вишніх,
Вічна ріка:

Нас хвиля підносить,
Покриває нас хвиля,
І тонемо ми.
Коло мале
Наше життя обняло,
І всі покоління
Тривало вкувались
В буття свойого
Ланцюг безконечний.

Переклад М. Ореста